

„POLJA“ — list za kulturu i umetnost — uredjuju: Miroslav Egerić, Perica Zubac, Gligorije Zajecararović, Gokjok Janjuević, Zelimir Petrović, Petar Milošević (izvorni odgovorni urednik) i Laska Kapitanić (odbor li-kovnih priloga), Tehnička oprema: Laska Kapitanić i Ferenc Maurić e Sekre-tarica redakcije: Laska Petrović. Adresa redakcije: „POLJA“, Novi Sad, pošanski fak 196 e Godišnja pretplata 16 novih dinara, za inostranstvo dvostruko, cenzura: preporučeno. Broj i izdavanje: 10. Broj izlaza: 20. februara 1966. god. e Stampa „Forum“ Novi Sad, Vodevi Mišića 1.

Između neodgovornosti i etike

Da li filozofi izbegavaju dijaloge s naučnicima?

O Važnom kongresu Saveza književnika Jugoslavije

Nedavno je, od 21—23. decembra 1965. godine održan II naučni skup Marks i savremenost

Kao što to taliko puta biva, kada se polovi, pošto svih bura, neprijateljstva i ispada ostalih oblika nezadovoljstva, privode kraju, u svom ustaljenim i uvieklo oporbnim nadom, ostaju rezultati zaobeležani krajnjo odlici, tako se i na Važnom kongresu Saveza književnika Jugoslavije, po ko zna koji put, porazno potvrdilo savetnik potvrđila pe-znata pesnikova reč: „Sve se na kraju svršuje pesmama“. Kada se u poluproiznoj dvorani Doma sindikata Beograd, pošto je neuočljivo jenim postupkom (provizikom i glasanjem po republikama) usvojen nov statut, sa punom ceremonialom uspešnog manifestovanja solidarnosti, — pristupio čitanju štirih i konvencionalno-usopštenih zaključaka, i kada je saopštena sadržina jedino predstavnika, — Za govornika, među svim učesnicima osetio se izvesno olaksanje, nastupili su trenuci licemer-nos oslobodnja i individualnih obaveza. Koje su sada preuzele snaga i moć kolektivne odgovornosti.

Nedavno je, od 21—23. decembra 1965. godine održan II naučni skup Marks i savremenost povodom stotečetdesetogodišnjice rođenja i sedamdesetogodišnjice smrti Fridriha Engela. Tim su povodom najpre u Zagrebu govornik o Engelu, a njegovom doprinosu nauci i filozofiji, akademik dr. Sinđić Stanković, profesor dr. Preraž Vrančić i docent dr. Zvonko Damjanović, a zatim je u Opštini održan sim-pozijum sa temom Marksizam i prirodna ma-tematička i tehničke nauke.

Kongres je delovao u potpunoj etike i okupljenih bratakih delegacija iz svih naših republika. Radno predsedništvo nitim nije uvredilo predstavništvo obratim. Za govornikom su se smenjivali zvanični predstavnici državnih i skoro uvek, jednoglasno izjavljivali zadovoljstvo i poštovanje prema njegovim rečima. Redale su se i sentimentalna asocijacije o triviovalni teškoj polji koji se do sada u nuzke napo, u razgovoru sa predstavnikom dosadašnjem radu sam po sebi se podrazume-vao.

Referate za ovaj naučni skup podnelo je nekoliko desetina naučnika i filozofa. Svi su referati unapred bili unmoženi i podeljeni ubesmetano. To je omogućilo da se u popu-nosti ostvari zanimao egzantator — da skup protokne u atmosferi intenzivnog rada. Sem nekoliko izuzetaka, referenti nisu izlagali sadržinu svojih referata na samom skupu. A ipak, izlaganja nekila učenika u dijalogu sive u lice na monologe nego i na istinske dijalo-gue. U celini uzev, u radu ovog skupa vi-đala je radna atmosfera, diskusija je bila veoma živa i interesantna, sa dosta razmena mišlje-nja, a i bez nekila vešli nesporazuma.

Iako se na kraju sve lepo završilo, teško je pretpostaviti da je zaboravljeno, i da će se lako zaboraviti sve ono što je u znatnoj meri jeo-ronatno zvučalo u opštoj harmoniji izga-savanja jedne važne odluke koja često nije ni diskutovana. Fiskalni su revolutio, ali i-terakcije, čuli se pozivi iz mise, bilo je navika koje ba su obavezim prekidima i upadanjem u reč, sa aplauzima i povcima koji lako često prate naše brojiačke sportske arene; čule su se, u toj prečajanjoj atmosferi, nostalgicne reči za jedinstvom ilirskih osetiova, potražile se ratue biografije, a nekad je zastala iskreno uzbuđenje smetalo da se dođe do pravih misli i osetilna je, u sentimentalno-tužnoj patetici, samo poruka da se šuva ono što se tegobno i u čemu velikih žrtava steklo. Neki su učesnici pomislili iaz za statut kontradiktoran, negli-žentan, da ga ne prelaži granice običnog pravilnika. Kongres je otkao preako brojno suštinskih napomena Borislava Mihaloševića Mišića, koje su — iako izrečene sa jednim ironičnim pr-zvukom i paradoksalnom poetom pune inektiva na kraju, iz korena i na osnovu našeg demokratskog sistema — rusile temelje jednog „kon-federativnog akta“ stogolik bi se moglo reći: da jednog dana izraz „duhovni plankton“, koji je za jedan broj pisaca upotrebilo Vito Marko-vić, dobije puni smisao za obeležje duhovne aktivnosti književnika na nekim poslednjim njihovim sastancima.

Bilo je malo neobično to što se na ovom skupu osećalo odsustvo velikog broja naših akademskih filozofa koji su do sada iako ak-tivno učestvovali u radu skupova ovakve vrste. Neki od njih upošte nisu podneli referate ili ih nisu ni prijavili, ali su ih pot-u-neii, međutim nje ih bilo da svojim ličnim uspešim doprinesu diskusiji.

Povodom toga istetane su razne sumnje ili verovate pretpostavke. Pojedini su čak smatrali da su izvesni filozofi svojim od-razgovorom sa specijalistima za pojedine naučne oblasti otkrili nove probleme, tako i sami u mnogo čemu mogu da pomognu onima da sa-gledaju teškoće i orijentuju se na njihovo sve-stranje rešavanje.

Razazme se, sve to ne mora da bude tačno. Možda su neki filozofi prosto bili nezainte-sovani za učesće u takvim dijalozima. Medu-tim, i to je nepravdom, jer su filozofi drugi-put da daju svoj doprinos kao god se razmatraju filozofski problemi posebnih nauka. Kao što oni mogu da saznaju novo nešto i da u razgovoru sa specijalistima za pojedine naučne oblasti otkrili nove probleme, tako i sami u mnogo čemu mogu da pomognu onima da sa-gledaju teškoće i orijentuju se na njihovo sve-stranje rešavanje.

Oni koji su se slažali sa donošenjem no-vog dokumenta, izuzev opštih fraza o njego-vij potrebi, boljim mogućnostima za rad i svoje formalne saglasnosti, zaista su malo šta drugo rekli. Oni pak koji su bili usamljeni i koji su se više čuli, izgledali su ili nepoznati ili suviše pobunjenički naostrani, ophranvi sa-činom temperamente nezabudano. Kongres se oglašio o Peričevevev različite sumnje da će doći do republiknog monopolizma i da se referati koji su čitani na kongresu ne mogu shvatiti kao mišljenje svih književnika. Kon-gres nije mogao dati opovrgne zametke Zivana Mišićeva: da je statut kontradiktoran, negli-žentan, da ga ne prelaži granice običnog pravilnika. Kongres je otkao preako brojno suštinskih napomena Borislava Mihaloševića Mišića, koje su — iako izrečene sa jednim ironičnim pr-zvukom i paradoksalnom poetom pune inektiva na kraju, iz korena i na osnovu našeg demokratskog sistema — rusile temelje jednog „kon-federativnog akta“ stogolik bi se moglo reći: da jednog dana izraz „duhovni plankton“, koji je za jedan broj pisaca upotrebilo Vito Marko-vić, dobije puni smisao za obeležje duhovne aktivnosti književnika na nekim poslednjim njihovim sastancima.

Treba doći još to i da je manji broj filozofa odsustvovalo iz opravdanih razloga. (G. Z.)

U 24. broju, časopis Odjek donosi autorizovani stegrom proslogodišnje novembarske diskusije o uzrocima migracije bosnansko-hercegovačkih intelektualaca iz Sarajeva. Iako je u njoj bilo veoma mnogo, te kako „knjopog-zrtvovanja, i ova diskusija je u mnogome bila mišljenje prazne slame, jer su mnogi disku-tivali svojim verbalnim i mlatičama udarali po onom kraju viati gde nije klas. Dok je nekilko učesnika ove diskusije ipak uspelo da nar-irni malo peševic, Zuko Džumhur nije uspeo čak ni to.

„U nedostatku pametnijeg“

Kao i nekilko drugi diskutanti, počeo je Karić malo pevševic, Zuko Džumhur nije uspeo čak ni to. — Već odnarske i austro-ugar-ske vladavine Bosnom i Hercegovinom. Rekao je, prvo, da u Bosni i Hercegovini ne vladaju više Turci, te ni Sarajevu više nije, na žalost, osvajalac Šeher-Šad mešehid džamijih be-zistana“. Potom je Zuko zalazio za onom Austro-Ugarskom koja je „prile svega sila čitave vojske dobrih činovnika“, i „vojske profesora, inženjera, rudara, geologa“, zaboravljajući, odignuto, da je Austro-Ugarska sila i neke —druge i druge vojske.

Kao i nekilko drugi diskutanti, počeo je Karić malo pevševic, Zuko Džumhur nije uspeo čak ni to. — Već odnarske i austro-ugar-ske vladavine Bosnom i Hercegovinom. Rekao je, prvo, da u Bosni i Hercegovini ne vladaju više Turci, te ni Sarajevu više nije, na žalost, osvajalac Šeher-Šad mešehid džamijih be-zistana“. Potom je Zuko zalazio za onom Austro-Ugarskom koja je „prile svega sila čitave vojske dobrih činovnika“, i „vojske profesora, inženjera, rudara, geologa“, zaboravljajući, odignuto, da je Austro-Ugarska sila i neke —druge i druge vojske.

Rekao je, prvo, da u Bosni i Hercegovini ne vladaju više Turci, te ni Sarajevu više nije, na žalost, osvajalac Šeher-Šad mešehid džamijih be-zistana“. Potom je Zuko zalazio za onom Austro-Ugarskom koja je „prile svega sila čitave vojske dobrih činovnika“, i „vojske profesora, inženjera, rudara, geologa“, zaboravljajući, odignuto, da je Austro-Ugarska sila i neke —druge i druge vojske.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Neki od njih upošte nisu podneli referate ili ih nisu ni prijavili, ali su ih pot-u-neii, međutim nje ih bilo da svojim ličnim uspešim doprinesu diskusiji.

Iako se na kraju sve lepo završilo, teško je pretpostaviti da je zaboravljeno, i da će se lako zaboraviti sve ono što je u znatnoj meri jeo-ronatno zvučalo u opštoj harmoniji izga-savanja jedne važne odluke koja često nije ni diskutovana. Fiskalni su revolutio, ali i-terakcije, čuli se pozivi iz mise, bilo je navika koje ba su obavezim prekidima i upadanjem u reč, sa aplauzima i povcima koji lako često prate naše brojiačke sportske arene; čule su se, u toj prečajanjoj atmosferi, nostalgicne reči za jedinstvom ilirskih osetiova, potražile se ratue biografije, a nekad je zastala iskreno uzbuđenje smetalo da se dođe do pravih misli i osetilna je, u sentimentalno-tužnoj patetici, samo poruka da se šuva ono što se tegobno i u čemu velikih žrtava steklo. Neki su učesnici pomislili iaz za statut kontradiktoran, negli-žentan, da ga ne prelaži granice običnog pravilnika. Kongres je otkao preako brojno suštinskih napomena Borislava Mihaloševića Mišića, koje su — iako izrečene sa jednim ironičnim pr-zvukom i paradoksalnom poetom pune inektiva na kraju, iz korena i na osnovu našeg demokratskog sistema — rusile temelje jednog „kon-federativnog akta“ stogolik bi se moglo reći: da jednog dana izraz „duhovni plankton“, koji je za jedan broj pisaca upotrebilo Vito Marko-vić, dobije puni smisao za obeležje duhovne aktivnosti književnika na nekim poslednjim njihovim sastancima.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Neki od njih upošte nisu podneli referate ili ih nisu ni prijavili, ali su ih pot-u-neii, međutim nje ih bilo da svojim ličnim uspešim doprinesu diskusiji.

Iako se na kraju sve lepo završilo, teško je pretpostaviti da je zaboravljeno, i da će se lako zaboraviti sve ono što je u znatnoj meri jeo-ronatno zvučalo u opštoj harmoniji izga-savanja jedne važne odluke koja često nije ni diskutovana. Fiskalni su revolutio, ali i-terakcije, čuli se pozivi iz mise, bilo je navika koje ba su obavezim prekidima i upadanjem u reč, sa aplauzima i povcima koji lako često prate naše brojiačke sportske arene; čule su se, u toj prečajanjoj atmosferi, nostalgicne reči za jedinstvom ilirskih osetiova, potražile se ratue biografije, a nekad je zastala iskreno uzbuđenje smetalo da se dođe do pravih misli i osetilna je, u sentimentalno-tužnoj patetici, samo poruka da se šuva ono što se tegobno i u čemu velikih žrtava steklo. Neki su učesnici pomislili iaz za statut kontradiktoran, negli-žentan, da ga ne prelaži granice običnog pravilnika. Kongres je otkao preako brojno suštinskih napomena Borislava Mihaloševića Mišića, koje su — iako izrečene sa jednim ironičnim pr-zvukom i paradoksalnom poetom pune inektiva na kraju, iz korena i na osnovu našeg demokratskog sistema — rusile temelje jednog „kon-federativnog akta“ stogolik bi se moglo reći: da jednog dana izraz „duhovni plankton“, koji je za jedan broj pisaca upotrebilo Vito Marko-vić, dobije puni smisao za obeležje duhovne aktivnosti književnika na nekim poslednjim njihovim sastancima.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Neki od njih upošte nisu podneli referate ili ih nisu ni prijavili, ali su ih pot-u-neii, međutim nje ih bilo da svojim ličnim uspešim doprinesu diskusiji.

Iako se na kraju sve lepo završilo, teško je pretpostaviti da je zaboravljeno, i da će se lako zaboraviti sve ono što je u znatnoj meri jeo-ronatno zvučalo u opštoj harmoniji izga-savanja jedne važne odluke koja često nije ni diskutovana. Fiskalni su revolutio, ali i-terakcije, čuli se pozivi iz mise, bilo je navika koje ba su obavezim prekidima i upadanjem u reč, sa aplauzima i povcima koji lako često prate naše brojiačke sportske arene; čule su se, u toj prečajanjoj atmosferi, nostalgicne reči za jedinstvom ilirskih osetiova, potražile se ratue biografije, a nekad je zastala iskreno uzbuđenje smetalo da se dođe do pravih misli i osetilna je, u sentimentalno-tužnoj patetici, samo poruka da se šuva ono što se tegobno i u čemu velikih žrtava steklo. Neki su učesnici pomislili iaz za statut kontradiktoran, negli-žentan, da ga ne prelaži granice običnog pravilnika. Kongres je otkao preako brojno suštinskih napomena Borislava Mihaloševića Mišića, koje su — iako izrečene sa jednim ironičnim pr-zvukom i paradoksalnom poetom pune inektiva na kraju, iz korena i na osnovu našeg demokratskog sistema — rusile temelje jednog „kon-federativnog akta“ stogolik bi se moglo reći: da jednog dana izraz „duhovni plankton“, koji je za jedan broj pisaca upotrebilo Vito Marko-vić, dobije puni smisao za obeležje duhovne aktivnosti književnika na nekim poslednjim njihovim sastancima.

Književne novine, na primer, oduvek činite prema Daviću i Marku Ristiću.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Posle ovog parastosa osmanlijskoj Turskoj i Austro-Ugarskoj, Zuko je celomudreno konzal-tovao da „Kada se neko rodi u Donjem Vakufu, uči školu u Bugojnu, a studira u Tuzi i nije mnogo učinio“, jer se nije školovao u Svačarskoj, Nemačkoj ili Francuskoj, te nema „način rada i mišljenje Evropeja“.

Humorisanai književnost

Uključivši se u kauboskoj diskusiju o temi „Ko je pobedio: realizam ili modernizam?“, Favić Zorčić je tekstom Terorizma Književnost u Književnim novinama istakao najnoviji težu uspostavljanju književnosti, terora koji spr-dvoze izvesni bivši nadrealisti „sada kad oni imaju na raspolaganju sva sredstva informisac-ijske, gotovo sve tehike umetne i planirane reči“.

Uključivši se u kauboskoj diskusiju o temi „Ko je pobedio: realizam ili modernizam?“, Favić Zorčić je tekstom Terorizma Književnost u Književnim novinama istakao najnoviji težu uspostavljanju književnosti, terora koji spr-dvoze izvesni bivši nadrealisti „sada kad oni imaju na raspolaganju sva sredstva informisac-ijske, gotovo sve tehike umetne i planirane reči“.

Uključivši se u kauboskoj diskusiju o temi „Ko je pobedio: realizam ili modernizam?“, Favić Zorčić je tekstom Terorizma Književnost u Književnim novinama istakao najnoviji težu uspostavljanju književnosti, terora koji spr-dvoze izvesni bivši nadrealisti „sada kad oni imaju na raspolaganju sva sredstva informisac-ijske, gotovo sve tehike umetne i planirane reči“.

Uključivši se u kauboskoj diskusiju o temi „Ko je pobedio: realizam ili modernizam?“, Favić Zorčić je tekstom Terorizma Književnost u Književnim novinama istakao najnoviji težu uspostavljanju književnosti, terora koji spr-dvoze izvesni bivši nadrealisti „sada kad oni imaju na raspolaganju sva sredstva informisac-ijske, gotovo sve tehike umetne i planirane reči“.

Uključivši se u kauboskoj diskusiju o temi „Ko je pobedio: realizam ili modernizam?“, Favić Zorčić je tekstom Terorizma Književnost u Književnim novinama istakao najnoviji težu uspostavljanju književnosti, terora koji spr-dvoze izvesni bivši nadrealisti „sada kad oni imaju na raspolaganju sva sredstva informisac-ijske, gotovo sve tehike umetne i planirane reči“.

NABREDNIM BROJEVIMA „POLJA“ DONOSE

Mihailo Marković: OSNOVNE KARAKTERISTIKE MARKSISTICKE FILOZOFIJE

Milan Kangrga: SOCIJALIZAM I ETIKA

Zveta Lukić: PROVINCIJA I PROVINCIJALI-ZAM

Miloš Kilić: SNOBIZAM KAO POJAVA U KULTURI I UMETNOSTI

Vojislav Đurović: OD RADA DO DARA

Sreten Marčić: UMETNOST DANAS

Boris Klemen: MAJSTORSKA RADIONICA KRSTA HEGBEĐUSICA

Miroslav Egerić: ESEJISTIKA MIODRAGA PAVOLVIĆA

Branimir Đonati: GESTE I MASKE

Vasilije Kalezija: PROZNI TALAS

Petar Milosavljević: RASPAD POSLERAT-NOG „MODERNIZMA“

Herbert Rid: POSLERATNA SKULPTURA I. Segre: O STRUKTURALIZMU

KLOD LEVI-STROS: UMETNOST KAO SIST-TEM ZNAČENJA

(M. Egerić)

L I KO V N I
P R I LO Ž I
O O V M
B RO J U :
ILUSTRACIJE ZA
KNJIGU „PREOB-
RAZENA“ FORUM,
NOVI SAD, 1966.
STR. 1 I 8:
JANEZ BERNIK
STR. 3, 4, 5, 6, 10, 13,
15
VOJISLAVA MATIĆ
STR. 6, 7, 8, 9, 11, 1
14
GLIGOR
CEMERSKI
STR. 12
FOTOGRAFIJA
I
POTPIŠ
IZ „KNJIZEVNE
POLITIKE“
MARKA RISTIĆA

Uključivši se u kauboskoj diskusiju o temi „Ko je pobedio: realizam ili modernizam?“, Favić Zorčić je tekstom Terorizma Književnost u Književnim novinama istakao najnoviji težu uspostavljanju književnosti, terora koji spr-dvoze izvesni bivši nadrealisti „sada kad oni imaju na raspolaganju sva sredstva informisac-ijske, gotovo sve tehike umetne i planirane reči“.

